

מהנצחה והנשמת קיימקה

1 שבט תשע"ה אחר כותלינו

הצצה לבין כותלי הישיבה
ישיבת באר יצחק

דבר הישיבה -

אנו עדים בעשור האחרון לתופעה נדירה שלא הייתה מעולם של נוער מתחזק וכמהה לדברי תורה כמאמר הנביא "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'". וכידוע שכאשר יש רעב ל"ע אוכלים מכל הבא ליד ולפעמים גם אוכל מקולקל ח"ו ובעצם כשבחור מגיע לישיבה הוא מגיע לבית היוצר לעבודת ה' לדעת איך ללמוד ולהתפלל ואיך מתנהגים בבין אדם לחברו וכיבוד אב ואם, ובעצם צריך לדעת שהיסוד ללמוד את כל הדברים האלו זה כמו שכתוב במשנה באבות "עשה לך רב וקנה לך חבר" שע"י החיבור לישיבה רואים שינוי בכל המימדים תוך תקופה קצרה שהרי המאור שבה (בתורה) מחזירה למוטב ובדרך משל זה כמו תרופת אקמול שאדם לוקח כשיש לו חום או כאב ראש או כשלוקח אנטיביוטיקה כשיש לו דלקת וכו', האם האדם יודע איך זה משפיע, איזה חומרים בדיוק יש שם, ומה זה מפעיל בתוך הגוף שלו? וודאי שלא!! ובכל זאת הוא לוקח את התרופה, כך זה בתורה שאדם לא יודע איך זה קורה אבל אחרי תקופה פתאום הוא רואה שהתורה השפיעה לו על כל תכונות הנפש שלו גם מה שהוא לא חשב שזה צריך להשפיע עליו.

מורינו ראש הישיבה הרב אריה שליס

חז"ל מלמדים אותנו שהקב"ה אומר "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין", שהתורה היא כנגד היצר הרע ונלחמת בו ולכאורה היה צריך לכתוב שבראתי לו יצר הטוב שהוא כנגד היצר הרע ומה מועילה התורה וגם מה זה "תבלין" מדוע זה נמשל לתבלין? אלא הפירוש הוא שכמו תבלין שבכמה טיפטופים קטנים לתוך התבשיל הוא כבר משפיע על הטעם של כל התבלין כך התורה משפיעה בכמה טיפטופים כבר לכבות את האש של היצר הרע ובהמשך משנה את כל המציאות של האדם. לסיום ארצה לברך את כל הורי התלמידים היקרים לנו שזה ממש תענוג לראות את ההתקדמות של כל אחד ואחד ואת השאיפות הטהורות של כולם "אשרי יולדתם" ממש, שיזכו לראות נחת מתוך בריאות ושמחה ולראות בקרוב בביאת גואל צדק במהירה בימינו

מיד לאחר ימי הגנוכה עם סיום האלף הראשון של צמן הגורף זו עמנו כל בני הישיבה על גאומים בשקידה רבה ובהצלחה עצומה, יצאו בני הישיבה אפס ולגש כוונת אקראג האלף השני של הצמן בליול מהנה בן שלושה ימים זו נהנו כל בני הישיבה בדיבור אגרים הטיולים אלקומוט שונים, אטרקציות אוויריות, וכן גוכניות אגרותיו שונות

ביום ד' כ"ג אב (אספו כל בני הישיבה אגד האול) של הישיבה הקדושה אשמת היקדושי ארץ אמת מורינו ראש הישיבה שלי"א בהולב ברגו אמה מרים גא"י ארץ סיום סדר ניקיון ע"י מורינו ראש הישיבה שלי"א וכן סיום מסכת סוכה ע"י הגאור היקר ינון 12-13 י"ג

דבר הצורך:

מלך טוב!!!

בשמחה והתרגשות רבה אנו מגישים בפניכם את הצלון הראשון "אחר כותלינו" של הישיבה הקדושה באר יצחק, הצלון שיתן לכם ההורים היקרים הצצה חודשית אל האווירה אל הריחות והטעמים אותם נושמים בניכם - תלמידינו היקרים, אין זה סוד שכאשר בשערי הישיבה מרגיש בכל חושיו את האש היוקדת, אש של תורה וצדקת ה', אש של יראת שמים וחינוך למצוות בשמחה, ואש של דיבור חברים ושמחה מיוחדת, ואת אלו אולי תוכלו לחוש במגע בין כותלינו של הצלון הזה כאשר מידי חודש בע"ה נביא כאן מתורתם ומהגילוייהם של צוות הישיבה ושל הבחורים הנפלאים.

והאמת היא שכך... גם כך בחור יקר, גם כך זה חשוב קצת להכיר מצוות שונה ובאופן פחות רשמי את הרבנים ואת חברי הישיבה גם אתה תוכל לצאת מתוך המאמרים הסיפורים וכל מה שמסביב אורחות חיים נוספים על מה שיש לך עצמו בתוך הישיבה ובסדריה בצורה קצת אחרת וחוויתית.

ואם ירשה לי..... גם אנחנו אנשי הצוות שסקוצים כל הצת בעשיה סביב השלון, מי בהכנת השיעורים ובאחירתם ומי בקימום הסוגיות בחברותא, והראש שקול כל היום איך לעזור לפעולות שמקשה ומאידך איך לעזור את פעולות שגשה קפידה רצינית, ועוד מלאון נושאים שהצצה השווה בהם הוא צויה מבורכת, גם לנו מגיע לעשות פסק זמן קצר ומהנות....

כן מהנות מפרי צמחינו עם צוגאית קטנה מידי חודש. כאן המקום להודיע ולבקש לקראת הצלון של ניסן שיצא בע"ה לקראת בין הזמנים (עיון מדור ישיביסקייט...) בו אנו רוצים להביא מתורתם של בני הישיבה עצמם וצא מן הכלל, שכל אחד ואחד יבין חומר הראוי לעלות על גבי במה מוכבדת זו ויפה שעה אחת קודם.

"יהי נוצם ה' אלקינו צלנו ומצשי ידיו כוננה צלנו ומצשי ידיו כוננהו" הצורך

עלות מוצעות

בנייה אקראג בין הצמנים
פסג גלגל אובדג מיובדג עם
בגרי גורגם של כל בני הישיבה
היקרים
בגוש"י

בנייה אקראג בין הצמנים
פסג גלגל אובדג מיובדג עם
בגרי גורגם של כל בני הישיבה
היקרים
בגוש"י

ברכת מלך טוב חמה ולבבית מלולק רב נשגב בעזרת קמיה מורנו ורבינו הסולל דרכינו ומנווט הספירה בידי אומן התולב על גבינו כמלאך טוב ראש וראשון אל דבר שפקדושה רב פעלים להתגלות התורה על תלה מורנו ראש הישיבה הגאון הגדול רבי חיים גולדברג שלי"א ולנוות ביתו התולבית למינו בלב ובנפש בכל עת ולבניו הגדול נשא ישיבתנו הקדושה הגאון האביר רבי יצחק גולדברג שלי"א ארץ השמחה הגדולה - שמחת הישיבה בהולדת הבת - הנכדה תחי לאו"ס יהי ה' אלוקינו עליהם אלהים שפסג שפסג רב לשמחה זו אל בני הישיבה הק' וכל ישראל יזכו אביה ואלמה אגדה לתורה לחופה ולעשים טובים ולנחת יהודית אלמית מלך יוצא"ח בשאלותם השמחה יזכו להמשיך להגדיל תורה ולהאדירה מתוך בריאות הגוף ומנוחת הנפש עדי יזכו בתוך כל ישראל לחצות בשום ה' ציון עם"א מאחלים בכל אבי: רבנו ותלמידיהו

אקטואליק

אקטואליה בראי הישיבה

ט"ו בשבט הגיע חג..... למי בעצם?

אנחנו יכולים לקחת את תכונות האילן ולהעתיק אותם אל תוך עצמינו, כידוע אילנות צומחים ע"י מים, כל חורף אנחנו מתפללים לגשם ומייחלים שירדו כמויות מספיקות כדי להזין את כל הצמחים והתבואה שאם לא כן לא יהיה מה לאכול ולא יהיה קיום לעולם, והנה דבר מעניין... רוב העצים דווקא בימות החורף נראים כמו אחרי 20 שנות בצורת, בלי עלים בלי פירות, ערומים ומבושמים, וכשאך מגיע האביב וכבר אין גשם או אז מתחילים הצמחים לפרוח והנה יש עלים ופירות משובבי עין, כן דווקא כשנפסק הגשם - מקור החיות של הצמחים אז פורחים להם כל אותם אילנות ומניבים את פירותיהם לתפארת,

דעו לכם יקירי!! כך בדיוק הוא האדם ובפרט כך הם פני הדברים כשמדובר בבחורי ישיבות קדושים וטהורים, בחור נמצא בישיבה במשך מספר שנים ושם "משקים" אותו בעוד תורה ועוד תורה ולפעמים הוא אינו רואה תוצאות מידיות, לפעמים הוא חושב מה יוצא מכל מה שאני משקיע, היכן הם הפירות המובטחים? אבל דעו לכם! אחרי שנות הישיבה כשהבחור נושא אישה ויוצא לעולם העשייה אז פתאום הוא פורה, פתאום יוצאים הפירות הנפלאים, וכל זה רק בגלל אותם שנים של "השקיה" בהם הוא ספג עוד ועוד תורה אל קרבו.

ניקח לדוגמא את עץ הבמבוק, ראיתי פעם מאמר על עץ הבמבוק שעץ זה משקים אותו במשך חמש או שש שנים וכל אותם שנים הוא נשאר בגובה מטר בלבד אבל לאחר אותם שנים מגיע שלב בו עץ הבמבוק צומח תוך חודש ימים לגובה עצום של לפעמים שלושים מטר.... כן.... במשך שש שנים אומר לעצמו עץ הבמבוק - מה אני שווה תראה איך משקים אותי כ"כ הרבה ושום דבר לא עוזר, אני נשאר אותו דבר.... אבל אחרי שש שנים אז ורק אז פתאום רואה עץ הבמבוק... היה שווה, תראה איזה יופי אני נראה....

חיזקו ואימצו בני הישיבה היקרים ואל תרפו ידיכם מלהעמיק שורשים עוד ועוד, ולהרוות את נשמתכם במימי התורה והיראה וגם בשעות קושי זיכרו "כי האדם עץ השדה" התוצאות עוד בא יבואו!!!

אנחנו עומדים בתקופה זו לפני חג ט"ו בשבט - ראש השנה לאילנות, כולם חוגגים את ט"ו בשבט באכילת פירות ממינים שונים כל אחד כפי מנהגו, ובאמת המנהג הזה מוזכר כבר בקדמונים בכל מיני צורות כל קהילה לפי מנהגה כשכולם נשענים ומסתמכים על מאמר חז"ל הידוע "כי האדם עץ השדה", כלומר - ישנה הקבלה בין האדם ותכונותיו לעץ השדה, ויש על כך הרבה מאד פירושים, אבל ישנו פירוש נפלא ששמעתי פעם מהרב פריימן זצוק"ל מהו הלימוד מהאילנות, ואיך

ישיבישקייט

מושגים מעולם הישיבה

אין - גקופת השיצרה בישיבה,
 גקופה של אימונים סבירים ורזופים.
 במהלך השנה ישנם 3 'צמנים' אלא
 אלו' אראש אובש אלו' אלא
 יום הכיפורים, 'אין אור' אראש
 אובש אשוון אלא אובש ניסן,
 אין צה הוא הארוך ביותר ואין
 אלא הארוך ביותר, 'אין קיץ אראש
 אובש אייר אלא אלא, במהלכו
 בדרך כלל נעשה הריסוס אישיבה
 אלא האימונים הזאה,
 הגקופה ביניהם קרויה 'צין
 הצמנים'.

מפי כתבם

מבין כותלי הישיבה - אחד הבחורים

ליהודה מאיר היה חלום לרכוש חורבה עתיקה ולהקים שם את ביתו, השילוב בין הישן והחדש משך את ליבו, לאחר בירור מעמיק על שיפוצניק מקצועי ואמין שמע יהודה על בחור בשם יוסי שחר שמוציא בד"כ מלאכה נאה מתחת ידיו וגם הינו אדם ישר והגון, יוסי החל בעבודה ובמהלך השיפוצים נתגלה חור סודי בקירות החורבה שהוביל למציאת מטמון של זהב עתיק ששווי מוערך בהון רב של כסף, יוסי הישר ידע את יהודה על המציאה היקרה ויהודה רקד משמחה על העושר הרב בו זכה פתאום, אך כאן נכונה לו הפתעה זכורני מלימודי בישיבה - טען יוסי כי זהב זה אמור להיות שייך למוצא וא"כ הוא מגיע לי.... יהודה לא נשאר חייב וטען לו בכעס: סליחה, זה הקיר שלי בתוך הבית שלי ולי גם זכור משהו מהישיבה שם למדנו שכל מה שבחצרו ורשותו של האדם הוא קנה לזכותו ע"י החצר! וא"כ זהב זה שייך לי בלבד!!!

"בא לא נריב" אמר יוסי "נפנה לרב גדול שיכריע לנו לפי דעת תורה", "ברור שאזכה בדין" אמר יהודה, אבל בשמחה בא נפנה לבית הדין של הרב קסלסי שיפסוק בדבר. הרב קסלסי שמע את טענותיהם ולמרבה הפלא פסק כי הצדק עם יוסי השיפוצניק והזהב העתיק והיקר שייך לו, יהודה הנבוך שאל: אבל הרב למה? והרי זה בחצר שלי? וחצרו של אדם קונה לו? ובאמת מדוע הזהב שייך ליוסי?

למדנו השבוע בישיבה את הגמרא במסכת בבא מציעא דף כ"ו ע"א שמביאה דין זה ותוספות הסבירו שם שאין חצרו של אדם קונה לו בדבר שיכול להיות שלא ימצאו לעולם, והרמב"ם בהלכות גזילה ואבידה פרק ט"ז הלכה ח' פסק את זה להלכה והסביר שם שזה ק"ו מדיני אבידה שהתורה אומרת איזה אבידה צריך להשיב? - כזו שהלכה לאיבוד אך כל אחד יכול למוצאה אבל אבידה שאבדה וקשה לכל אדם למוצאה כמו נהר שעלה על גדותיו וסחף חפצים שייכת האבידה למוצא, וא"כ גם כאן שהזהב לא היה שלו מעולם וזה נקרא אבוד ממנו ומכל אדם כי קשה לכל אחד למוצא את זה לכן זה שייך למי שמצא את הזהב בפועל.

למעיישה

סיפור ישיבתי

מצווה גוררת מצווה

ב"ה אנחנו כבר בעומק מעגל השנה וט"ו בשבט מתקרב לרגע נדמה כי זו עוד איזו נקודת ציון ולא הבנה מעמיקה על משמעות "ראש השנה לאילנות", נקיים אותה בהידור, נאכל פירות מתוקים, נברך ברכות, אך לא הרבה יודעים כי ישנה קבלה מחכמי אשכנז תפילה עתיקה שעוברת מדור לדור ומיוחדת ליום זה והיא תפילה לזכות שיהיה לו אתרוג נאה. מדוע תפילה זו מיוחדת ליום זה מדוע לא נתפלל אותה בצאתנו לשוק ארבעת המינים? מעין תפילת הדרך... יש מצוות כמו צדקה לעני שמובן מדוע נחוש התרגשות וסיפוק לאחר קיומן. אך ישנם מצוות שענינם הם בן אדם למקום וממילא התחושה לאחר עשייתן היתה צריכה להיות שמחה על קיום המצווה אבל הנאה? ממה יהנה? ננסה להסביר: אתרוג מהודר ויקר שלאחר שבוע אינו שווה אפילו מחיר של לימון ואנו רואים יהודים מתאמצים בשמחה אדירה על מצווה זו הדבר מעלה תמיהות מה מניע אותם כיצד השמחה בוערת בהם? שמעתי בשם אחד האדמו"רים כי יהודי לא מקיים מצוות כדי לקבל את שכרו לעולם הבא... מה זה שכר של עולם הבא הוא איננו יודע כלל! הוא מקיים את המצווה כי ה' אמר בחזונו ושמחה עצומה ומצידו שכר? שאזכה לקיים עוד מצווה! זה השכר שלי! כי יש מעשה:

חג הסוכות התקרב ובברדיצ'ב עירו של הצדיק הקדוש סגורן של ישראל ר' לוי יצחק אין אתרוג פניו של הרב"ה דאוגות וכל משולה שעובר על אם הדרך נשאל האם יש ברשותו אתרוג בצר להם מרחיקים תלמידיו של ר' לוי יצחק מהלך שלושת ימים ומחפשים בעיירות הקרובות והמרוחקות מתשאלים עובדי דרכים אך המסקנה זהה הקור העז השנה באירופה לא איפשר את גידולו של פרי הדר. כאשר כמעט נואשו יומיים קודם החג עבר יהודי שעושה את דרכו לביתו מ... ארץ ישראל... וברשותו אתרוג מהודר מן המהודר... "אין מחיר לאתרוג זה!" סרב היהודי לקבל כל תמורה עבורו. הנסינות להביאו בפני הרבי הקדוש כמעט שנכשלו מאחר שהודיע כי אין סיכוי וישבות עימם. "האשה והילדים ממתינים לי בכליון עינים" - הסביר - "לא אוכל לאזכבם אני חייב להמשיך לביתי". לאחר ששמע כי ר' לוי יצחק מתחנן רק כי יסור לביתו ואף שבוודאי אין סיכוי וישאר בחג בברדיצ'ב הסכים אך דבר לא הכינו למפגש עם הצדיק. ר' לוי יצחק הקדוש קיבלו בלבביות ושאל האם יאות למכור את האתרוג עבור סכום כסף כל שהוא. לאחר שהשיב בשלילה להטו פניו של ר' לוי יצחק ויצא מפיו הבטחה זו: "אם תחוג עימנו ותזכה אותי ואת אנשי העיירה לברך על האתרוג אבטיח לך כי תזכה לשבת במחיצתי בגן עדן עליון". להבטחה זו ולא ציפה ומיד הסכים לחוג עימם. אין לתאר את אושרם של יהודי בברדיצ'ב כששמעו כי יזכו לקיים מצוות ד' מינים. מיד דאגו לאורחם למלון מהודר בתפילת הערב קיבלוהו בכבוד רב ולאחר מכן כשפנה למלון לסעודת החג היה זה אך טבעי כי ייכנס לסוכה ויברך על המצווה אך בעל המלון סירב וטען כי אין ברשותו מקום בצר לו פנה היהודי לסוכה אחרת בעיירה בני המשפחה קיבלו את פניו באושר "הנה בעל האתרוג" שאלוהו האם חסר הוא דבר? כששמעו כי "רק" רצונו לברך על מצוות ישיבה בסוכה קדרו פניהם ושלל תירוצים מדוע אינם יכולים להכניסו... היהודי הנ"ל החל להתגלגל מסוכה לסוכה בברדיצ'ב כאן "אין מקום... שם ייש זקנה וזה עלול להפריע לה" וכו'... כאשר הגיע אל אחד הגבאים שטרח להביאו לעיירה התפרץ לעברו "הייתכן כי אין בברדיצ'ב יהודי מכניס אורחים אחד???" יש... ענה הגבאי קוראים לו ר' לוי יצחק גש אליו ותבקש... היהודי הבין כי מאחורי הדברים עומד הרב בכבודו ובעצמו עשה את דרכו אל הרבי הקדוש וכשהגיע לסוכתו התפרץ לעברו "רבה למה?? מה חטאתי? כלום קל בעיניכם שהשארתי את האשה והילדים לבד בחג רק עבורכם ועכשיו אפילו מצוות סוכה איני יכול לקיים???" "וודאי שתוכל לקיים!" ענה הרב "אך יש לי תנאי אחד קטן... אם הנך מעוניין לזכות במצוות סוכה עליך לוותר על הבטחתי לשבת במחיצתי בגן עדן!!" היהודי הנ"ל הזדעזע וכפרץ רגשות ודמעות זעק "קח את הגן עדן שלך בחזרה! ותן לי לשבת בסוכה מי צריך גן עדן בכלל אם סוכה אינני יכול לקיים..." ר' לוי יצחק חיבקו ונשקו ואמר לו "עכשיו אתה ראוי!!" לשבת במחיצתי בגן עדן! סוכה זו שלך וגם הבטחתי בעינה עומדת!!!

אוריית האשתי האון רבי גוי א. אשתי אשתי